

Oređownik Urzędowy

POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote.
:—: Poszczególny numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, re-
:—: klamy 1,20 zł od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 10

Puck, sobota, dnia 14 marca 1925 r.

Rok 39

Treść:

58. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej. (Dz. U. R. P. nr. 19 poz. 142).
59. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24. 2. 25 r. o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych. (Dz. Ustaw nr. 19 poz. 143).
60. Rozporządzenie policyjne Wojewody Pomorskiego z dnia 16. 2. 25 r. w przedmiocie wymiatania kominów i urządzeń paleniskowych w Województwie Pomorskiem. (Dz. Urz. Woj. Pom. nr. 5 poz. 28).
61. Obwieszczenie dot. kart mob. dla roczn. 1900 i 1899.
62. Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 12. 2. 25 r. dot. wydawanie kart rybackich obywatelom W. M. Gdańska. (Dz. Urz. Woj. Pom. nr. 4 poz. 22).
63. Rozporządzenie Kuratora Szkolnego Pomorskiego w przedmiocie kar za zmydy szkolne. (Dz. Urz. Woj. Pom. nr. 4 poz. 23).
64. Obwieszczenie w sprawie tytułowania niższych funkcjonariuszy Policji Państwowej.
65. Ogłoszenie dot. łodzi, porzuconej na wybrzeżu morskim przy Helu dnia 19. 9. 1923 r.

Ogłoszenia.

58.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1925 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na zasadzie postanowienia § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30-go grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 117 poz. 1043) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedmiotem monopolu sprzedaży jest wszelka sól jadalna, a zatem tak warzonka jak i kamienna, bez względu na to czy czysta, czy też zmieszana z innymi ciałami.

§ 2. Cenę sprzedaży soli dla hurtowych sprzedawców ustanawia się następującą:

- a) warzonka z Wieliczki . . . 25 zł
- b) „ z innych salin 20 „
- c) kamienna sól mielona z kopalni w Wapnie . . . 20 „
- d) kamienna sól mielona z innych kopalni t. zw. szara 13 zł 20 gr

Sól kamienna, wymieniona pod c) i d) w kruchach o 2 złote taniej.

Ceny powyższe rozumie się za 100 kg sol franco wagon kopalnia względnie salina bez opakowania.

Ceny sprzedaży soli dla drobnych sprzedawców i dla konsumentów ustanowią izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, na podległym im obszarze z uwzględnieniem stosunków miejscowych.

§ 3. Sól przywożona za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu z zagranicy lub z obszaru, na którym nie obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli — podlega opłacie monopolowej w kwocie 20 zł od 100 kg. warzonki względnie w kwocie 18 zł od 100 kg. soli kamiennej.

§ 4. Organem powołanym do nabywania i sprzedawania wszelkiego rodzaju soli na potrzeby skarbowego monopolu solnego — jest Biuro Sprzedaży Soli z siedzibą w Warszawie, podległe bezpośrednio Ministerstwu Skarbu. Biuro Sprzedaży Soli może za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu otwierać ekspozytury w innych miastach.

§ 5. Izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, uprawnione są do wydawania pozwoleń na nabywanie w Biurze Sprzedaży Soli przepisowo skażonej soli:

- a) przemysłowcom na potrzeby zakładów przemysłowych, znajdujących się na obszarze izby, względnie wydziału, tudzież
- b) rolnikom oraz organizacjom rolników na poprawienie paszy dla bydła po cenie każdorazowo obowiązującej dla danego gatunku soli, na warunkach przewidzianych w odnośnej instrukcji.

§ 6. Przedmiotem obrotu na obszarze Rzeczypospolitej może być wyłącznie sól jadalna nabywana z miejsc produkcji za pośrednictwem Biura Sprzedaży Soli.

§ 7. Na prowadzenie hurtownego handlu solą jadalną potrzebne jest pozwolenie właściwej izby skarbowej, względnie wydziału skarbowego śląskiego urzędu wojewódzkiego.

Na prowadzenie drobnej sprzedaży soli nie potrzeba osobnego pozwolenia władz skarbowych.

§ 8. W każdym powiecie mają być otwarte conajmniej dwie hurtowe sprzedaże soli, a to zależnie od potrzeb miejscowych.

Ilość drobnych sprzedaży soli nie podlega żadnemu ograniczeniu.

§ 9. Osoba fizyczna lub prawna może otrzymać tylko jedną koncesję na handel hurtowy. Wyjątek stanowią instytucje handlowo-gospodarcze o charakterze społecznym, działające na obszarze kilku powiatów lub województw, które mogą otrzymać osobne koncesje na hurtowy handel solą na każdy powiat, w którym rzeczywiście posiadają ekspozyturę.

§ 10. Nie mogą otrzymać pozwolenia na handel solą: osoby nie posiadające obywatelstwa polskiego, osoby prawomocnie skazane za przemytnictwo albo za defraudację podatkową, jakoteż osoby skazane za oszustwo, lichwę żywnościową lub inne przekroczenia popełnione z chęci zysku, dalej osoby, do których majątku ogłoszono konkurs, wreszcie osoby, które z jakichkolwiek innych powodów nie zasługują na zafianie władz skarbowych.

§ 11. Podania o pozwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą należy wносить do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów (dyrekcji okręgu skarbowego).

Do podania o hurtowy handel solą należy dołączyć dowody, że proszący posiada obywatelstwo polskie i wymagane warunki (§ 10).

§ 12. Pozwolenie na hurtowy handel solą uprawnia do nabywania tego artykułu w ładunkach wagonowych w Biurze Sprzedaży Soli lub też z magazynów na salinach i kopalniach soli, wskazanych przez to Biuro, do przechowywania soli w lokalu na ten cel przeznaczonym i do sprzedawania jej drobnym sprzedawcom po cenie taryfowej ustanowionej przez Ministra Skarbu względnie przez izbę skarbową lub wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego.

§ 13. W pozwoleniu na handel solą ma być podane:

- a) imię i nazwisko osoby fizycznej lub prawnej uprawnionej do prowadzenia handlu solą,
- b) dokładne miejsce (miejscowość, ulica, numer domu) gdzie ma być handel prowadzony,
- c) że sól jadalną należy nabywać w Biurze

Sprzedaży Soli w Warszawie lub w ekspozyturach tegoż Biura.

§ 14. Uprawnienie na hurtowy handel solą nie może być ani wydzierżawione, ani odstępowane innym osobom. Prowadzenie takiego handlu przez zastępcę zależne jest od zezwolenia tej władzy skarbowej, która nadała pozwolenie na prowadzenie hurtowego handlu solą.

§ 15. Sprzedawca obowiązany jest sprzedawać sól po cenach ustanowionych przez izbę skarbową i w takim stanie, w jakim ją pobrał.

§ 16. Sól nie może być przedmiotem handlu domokrażnego, względnie obnośnego.

§ 17. Hurtowy sprzedawca soli obowiązany jest:

- 1) posiadać na składzie zapas odpowiadający conajmniej miesięcznemu zapotrzebowaniu,
 - 2) sprzedawać ją drobnym sprzedawcom w żądanych ilościach w miarę posiadanego zapasu.
- W razie grożącego braku soli w pewnej miejscowości może hurtowy sprzedawca za zezwoleniem najbliższej kontroli skarbowej ograniczyć ilość soli sprzedawanej poszczególnym drobnym sprzedawcom.

§ 18. Hurtowa sprzedaż soli musi być oznaczona na zewnątrz napisem: „Hurtowa sprzedaż soli“.

W lokalu sprzedaży musi znajdować się na widocznym miejscu koncesja na sprzedaż soli tudzież cennik zatwierdzony przez właściwą władzę skarbową.

§ 19. Dla użytku władz skarbowych obowiązani są hurtowi sprzedawcy soli prowadzić:

- a) Księgę składową z kontem przychodu na sól nabywaną z Biura Sprzedaży Soli, udokumentowanymi fakturami tegoż Biura i z kontem rozchodu na sól wydaną drobnym sprzedawcom,
- b) wykaz drobnych sprzedawców pobierających sól z uwidocznieniem ilości pobieranej soli.

Księgaskładowa ma być zamykana miesięcznie.

Drobnym sprzedawców soli zwalnia się od prowadzenia osobnych zapisków na obrót solą.

§ 20. Pozwolenie na handel solą wydaje się zasadniczo na czas nieograniczony.

§ 21. Pozwolenie na prowadzenie handlu solą gaśnie:

- 1) wskutek upływu czasu, na który opiewało,
- 2) wskutek zrzeczenia się go przez uprawnionego,
- 3) wskutek śmierci uprawnionego,
- 4) wskutek odebrania go przez właściwą władzę skarbową.

§ 22. Pozwolenie należy odebrać:

- 1) jeżeli uprawniony do handlu solą nie spełnia obowiązków nałożonych nań przez rozporządzenia władz skarbowych, a przedewszystkiem jeżeli uprawnienie na hurtowy handel odstąpił drugiej osobie, lub też jeżeli nie posiada przepisanego zapasu soli,
- 2) jeżeli zajmą okoliczności przewidziane w § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 23. Osoby fizyczne lub prawne, trudniące się w dniu 31 stycznia br. hurtowym handlem soli, o ile zamierzają handel nadal prowadzić, mają w czasie od dnia 1 do 31 marca br. donieść o tem pisemnie właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów, względnie dyrekcji okręgu skarbowego podając:

- a) od jakiego czasu i na mocy czyjego upoważnienia prowadzony jest hurtowy handel solą,
- b) ile soli jadalnej (w centnarach po 100 kg.) i z której saliny, względnie kopalni, sprowadziła hurtownia w r. 1924,
- c) jaki gatunek soli ma największy zbyt w siedzibie hurtowni i w jej okręgu,

- d) ilu drobnych sprzedawców i w których miejscowościach zaopatruje hurtownia w sól,
- e) po jakiej cenie sprzedaje hurtownia obecnie 100 kg. soli poszczególnych gatunków drobnym sprzedawcom i jak kalkuluje tę cenę, t. j. ile z pobieranej przez nią ceny wypada: 1) na cenę nabycia, 2) na koszty przewozu kolejną lub kołowo, 3) na koszty wyładowania i ewentualnie workowania, 4) na ubytek transportowy, 5) na inne koszty połączone ze sprowadzeniem i sprzedażą soli,
- f) czy handel solą prowadzony jest samistnie, czy też w połączeniu z innym przedsiębiorstwem,
- g) ile wynosi cena pobierana w drobnej sprzedaży od konsumentów za 1 kg. soli,
- h) czy uprawniony prowadzi hurtownię osobiście, czy też przez zastępcę (podać imię i nazwisko zastępcy).

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: W. Grabski.

Powyższe podaję do wiadomości interesowanych.

Puck, dnia 3. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

59.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 lutego 1925 r.

o wypuszczeniu serji III biletów skarbowych.

Na podstawie art. 1, 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 833) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 1 marca 1925 r. zostaje wypuszczona serja III biletów skarbowych w odcinkach po 25, 100 i 500 zł z terminem płatności w dniu 1 czerwca 1925 r. na ogólną sumę 20 milionów złotych.

§ 2. Serja III biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 8 od sta rocznie. Odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 3. Sprzedaż serji III biletów skarbowych odbywać się będzie w oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego, oraz w innych instytucjach państwowych, publicznych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministerstwo Skarbu.

§ 4. Serja III biletów skarbowych będzie wykupywana od dnia 1 czerwca 1925 r. do dnia 30 listopada 1925 r. przez Centralną Kasę Państwową i Oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego, oraz ewentualnie inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 1 grudnia 1925 r. do dnia 1 czerwca 1935 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1925 r.

Minister Skarbu: W Grabski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 3. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

60.

Rozporządzenie policyjne

Wojewody Pomorskiego z dnia 16. 2. 1925 r. w przedmiocie wymiatania kominów i urządzeń paleniskowych w Województwie Pomorskiem.

Na podstawie § 137 i 139 ustawy „O ogólnym zarządzie kraju“ z dnia 30 lipca 1883 r. (Ges. S. str. 195) w związku z § 6, 12 i 15 ustawy „O zarządzie policji“ z dnia 11 marca 1850 (Ges. S. str. 265) oraz z powołaniem się na art. 8 ustawy „O tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej“ z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Praw nr. 64 str. 675), zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na obwód Województwa Pomorskiego co następuje:

§ 1.

Właściciele domów lub ich odpowiedzialni zastępcy są zobowiązani dawać czyścić używane kominy i rury kominowe w czasie od 1 maja do 1 października co 6 tygodni, w innych zaś miesiącach raz na miesiąc. Czyszczenie tych kominów winno być dokonywane albo przez kominarza powołanego do tej czynności na podstawie zawartej z nim wolnej umowy, lub też — w miejscowościach, gdzie istnieją obwody kominarskie — przez urzędowo ustanowionego obwodowego kominarza, przyczem w tym ostatnim wypadku wysokość wynagrodzenia kominarza określa taksa kominarska ustalona przez władze wymienione w § 77 Ust. Przemysłowej z dnia 21. 6. 1869 (w brzmieniu obwieszczenia Kanclerza Rzeszy z dnia 26 lipca 1900 r. R. G. Bl. str. 871).

Miejscowe władze policyjne są uprawnione zarządzić częstsze wymiatanie w tych wypadkach, kiedy kominy szczególnie często są używane (np. w przedsiębiorstwach przemysłowych, hotelach, restauracjach i t. d.), lub też o ile kominy z powodu wadliwej konstrukcji są szczególnie niebezpieczne pod względem ogniowym.

W miastach, oprócz zawiadomienia właściciela domu wzgl. jego zastępcy przynajmniej na 24 godz. przedtem o terminie wymiatania, obowiązany jest kominarz obwołać w podwórzach zawczasu zamierzone wymiatanie.

§ 2.

Kominy osobno stojące większych instalacji paleniskowych fabryk, przedsiębiorstw rolniczych, tudzież wszystkie kominy palenisk kotłów parowych — nie podlegają przymusowi wymiatania, niezależnie od tego, czy są to kominy murowane lub żelazne.

Dla kominów kowalskich, o ile nie są one konstrukcyjnie połączone z domami mieszkalnymi, wystarczy rocznie 2-razowe wymiatanie, z których jedno musi być połączone z badaniem ich stanu budowlanego przez kominiarza z udziałem przedstawiciela miejscowej władzy policyjnej.

§ 3.

Kanały dymowe ognisk kuchennych i pieców piekarskich winny być czyszczone w tak krótkich odstępach czasu, by zapobiec niebezpiecznemu nagromadzeniu i zapaleniu się sadzy.

§ 4.

O ile u kominów i rur nie można usunąć sadzy spieczonej (żużla) przez zwykłe wymiatanie, należy kazać ją wypalić przez kominiarza.

Wypalać wolno jedynie za zezwoleniem miejscowej władzy policyjnej, przestrzegając ściśle zarządzone przez nią środki ostrożności.

Potrzebny do wypalania materiał mają dostarczyć właściciele domów lub ich odpowiedzialni zastępcy. Winni oni mieć w pogotowiu ogniotrwałe zbiorniki na wymieconą z kominów sadzę. We wsiach winni właściciele domów lub ich zastępcy dostarczyć również na żądanie kominiarza potrzebnych drabinek. Na dachach krytych słomą winny się znajdować drabinki, umocowane na stałe.

§ 5.

Każdy kominiarz obowiązany jest punktualnie wypełniać zawartą z nim umowę, lub o ile chodzi o kominiarzy obwodowych, stosować się do regulaminu dla nich wydanego. Kominiarze winni prowadzić wedle podanego w załączniku do nin. rozp. wzoru książkę kontrolną, oddzielnie dla każdej gminy, w której są czynni, i każde dokonane wymiatanie w niej notować.

Za zgodą jednak władz wymienionych w § 77 Ustawy przem. może kominiarz prowadzić jedną wspólną książkę dla wszystkich gmin, przeznaczając w niej dla każdej gminy osobny dział.

Kominiarze obwodowi obowiązani są wypełnić wszystkie rubryki książki kominiarskiej, inni zaś z wyjątkiem rubryki 8.

Zapisy do książki kominiarskiej winny być dokonywane w dniu wymiatania odnośnego kominu. Książki muszą być prowadzone w języku polskim.

Na każde żądanie miejscowej władzy policyjnej należy przedłożyć książkę kontrolną.

Kominiarz ma obowiązek donosić miejscowej władzy policyjnej o zauważalnych usterkach w urządzeniach paleniskowych i kominach, jak też i o wykroczeniach przeciw § 6 niniejszego rozporządzenia policyjnego.

Każdy samodzielny kominiarz jest osobiście odpowiedzialny za wypełnianie niniejszych przepisów przez swoich czeladników wzgl. uczniów.

§ 6.

Drzewo, słoma, siano, pakuły i inne łatwo zapalne przedmioty powinny być conajmniej 1 metr oddalone od kominów i palenisk, ażeby rozgrzanie się ich i zapalenie było wykluczone.

§ 7.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu będą karane — o ile niema zastosowania kara wyższa z § 367 cyfra 6 i par. 368 cyfra 4 kodeksu karnego — grzywną do 60 zł, a w razie nieuiszczenia tej grzywny odpowiednim aresztem.

Właściciele domów lub ich odpowiedzialni zastępcy nie podlegają karze, o ile przez przedłożenie pisemne umowy udowodnią, że wynikający dla nich z § 1—3 niniejszego rozporządzenia obowiązek wymiatania poruczyli samodzielnemu kominiarzowi. W tych wypadkach, jakoteż w obwodach kominiarskich całkowitą odpowiedzialność ponieszą odnośni kominiarze.

§ 8.

Nienaruszonym pozostaje uprawnienie powiatowych i miejscowych władz policyjnych do wydawania w granicach ich kompetencji policyjnych zarządzeń w związku z urządzeniem obwodów kominiarskich i wogóle bezpieczeństwem ogniowem.

§ 9.

Niniejsze rozporządzenie policyjne obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego i z dniem tym tracą moc obowiązującą dotychczasowe rozporządzenia policyjne wydane w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem, a mianowicie:

a) Polizeiverordnung über die Reinigung und Feuersicherheit der Schornsteine und Feuerungsanlagen, wydane przez Prezesa Rejencji gdańskiej z daty 18 grudnia 1913) Amts Blatt der Königlichen Regierung zu Danzig z r. 1913 Nr. 52 poz. 786).

b) Polizeiverordnung betreffend das Schornsteinkehrwesen im Regierungsbezirk Marienwerder z daty 10 maja 1919) Amts-Blatt der Königlichen Regierung zu Marienwerder z roku 1911 Nr. 20 str. 369); tudzież analogiczne rozporządzenie Rejencji Olsztyńskiej, oraz uzupełnienia wzgl. zmiany powyższych Rozporz. policyjnych.

Toruń, dnia 16 lutego 1925 r.

Wojewoda: (—) Dr. Wachowiak.

L. dz. XI. c. 375/26

Załącznik

Załącznik do § 5 rozp. pol.

Rozpoczęto dnia 1 stycznia
Zamknięto dnia 31 grudnia

Książka kominiarska

kominiarza obwodowego w
Gmina

Oznaczenie budynku			Kominy podlegające czyszczeniu		R o k				
Ulica lub plac	Nr. domu	Nazwisko właściciela	ilość	rodzaj	Czyszczenie wykonane		Pobrane kominowe	Znalezione braki	Sposób usunięcia braków
					dnia	przez			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Rozpoczęto dnia 1 stycznia
Zamknięto dnia 31 grudnia

R o k				R o k					
dnia	Czyszczenie wykonane przez	Pobrane kominowe	Znalezione braki	Sposób usunięcia braków	dnia	Czyszczenie wykonane przez	Pobrane kominowe	Znalezione braki	Sposób usunięcia braków

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.
Puck, dnia 9. 3. 25 r.

Starosta: Lipski.

61. Obwieszczenie
dot. kart. mob. dla rocznika 1900 i 1899.
W roku bieżącym (1925) w terminie od 20 kwietnia do września odbędą się ćwiczenia rezerwistów rocznika 1900 i 1899 kategorii „A.” Wzywa się wszystkich rezerwistów kategorii „A” urodzonych w roku 1900 i 1899, którzy otrzymali kart mobilizacyjnych w 1924 r. oraz tych, którzy od czasu otrzymania karty mobilizacyjnej zmienili miejsce zamieszkania bez zameldowania o tem właściwym urzędowi, aby zgłosili się osobiście w terminie do 1. 4. 1925 r. w tej P. K. U., do której z racji swego zamieszkania należą, celem ustalenia ich adresu. Zgłoszenie się tych rezerwistów leży w ich własnym interesie, gdyż w razie nieustalenia miejsca zamieszkania w myśl art. 73 i 87 Ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 23. 5. 1924 r. mogą ulec karze aresztu do sześć tygodni oraz karze grzywny do 500 zł,

jeżeli z braku adresu nie będzie im można doręczyć kart powołania na ćwiczenia.

(—) Chrzczonowicz ppułk.
Komendant P. K. U.

Informacje:

- 1) do P. K. U. w Kościerzynie należą powiaty Kościerzyna, Kartuzy, Wejherowo i Puck.
- 2) P. K. U. Kościerzyna mieści się ulica Szkolna — róg wojskowej (była szkoła ewangelicka).

Powyższe podaję do wiadomości zainteresowanych. PP. Naczelnicy gmin ogłoszą powyższe w przyjęty sposób oraz czuwać będą nad wykonaniem przez odnośne osoby.

Puck, dnia 5. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

62.

Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego
z dnia 12. 2. 1925 r.
dot. wydawania kart rybackich obywatelom
W. M. Gdańska.

Rozporządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 14 sierpnia 1924 r. w sprawie wydawania kart rybackich obywatelom Wolnego Miasta Gdańska ogłoszono w nr. 21 1924 r. poz. 181 pozostaje w mocy na rok 1925.

Toruń, dnia 12. 2. 1925 r.

Za Wojewodę: (—) Stonawski.

L. dz. II. i 295/25

Powyższe podaję do wiadomości władz interesowanych.

Puck, dnia 3. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

63.

Rozporządzenie Kuratora
Okręgu Szkolnego Pomorskiego w przed-
miocie kar za zmydy szkolne.

Opierając się na § 3, ustępie 2, rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 stycznia 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem byłej dzielnicy pruskiej, w przedmiocie tymczasowego ustroju władz szkolnych na obszarze tej dzielnicy (Dz. U. M. B. Dz. Pr. Nr. 19/21 poz. 127), zarządzam na podstawie § 48 Powszechnego Prawa Krajowego, część II, tytuł 12 co następuje:

§ 1.

Rodzice i ich zastępcy winni postarać się o to, aby dzieci, obowiązane do nauki w szkole powszechnej, uczęszczały regularnie do szkoły i brały udział nie tylko w naukach, lecz także w uroczystościach szkolnych i obchodach, urządzanych przez szkołę zamiast nauki szkolnej.

§ 2.

Za każdy dzień nieusprawiedliwionej częściowej lub całkowitej zmydy szkolnej karać się będzie osoby, wymienione w § 1 grzywną od 10 groszy do 10 złotych, a w razie niemożności ściągnięcia grzywny aresztem od sześciu godzin do trzech dni.

Toruń, dnia 5 stycznia 1925 r.

Kurator: (—) Dr. Riemer.

L. dz. 527/25 — I.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 3. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

64.

Obwieszczenie
w sprawie tytułowania niższych funkcjo-
narjuszy Policji Państwowej.

Podaję niniejszem zgodnie z rozkazem Głównej Komendy Policji Państwowej w Warszawie do ogólnej wiadomości, że przełożeni policyjni zwracając się do funkcjonariuszy poli-

cyjnych winni używać wyrazu „pan“ lub zwracać się do nich w trzeciej osobie, wymieniając stopień służbowy przy nazwisku. W formie tej winni się zwracać do funkcjonariuszy Policji Państwowej także urzędnicy państwowi jak i samorządowi.

Puck, dnia 4. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

65.

Głoszenie
dot. łodzi, porzuconej na wybrzeżu mor-
skiem przy Helu dnia 19. 9. 1923 r.

Dnia 19. 9. 1923 r. została porzucona łódź żaglowa nr. 46 przez obywateli finlandzkich Forstena Wilhelma Johansona i Noello Arona. Kniwałę obecnie nie znanego miejsca pobytu.

Wyżej wymienieni lub prawny właściciel tej łodzi zechcą się zgłosić do tut. Starostwa do dnia 6 kwietnia 1925 r. Po upływie tego terminu zostanie łódź sprzedana a uzyskana kwota przypadnie dla Skarbu Państwa.

Puck, dnia 3. 3. 1925 r.

Starosta: Lipski.

OGŁOSZENIA

Państwowe Nadleśnictwo Darżlubie.

Licytacja drewna opałowego

na zaspokojenie potrzeb ludności powiatu puckiego odbędą się w **poniedziałek, dnia 16 i 23 marca r. b.** od godziny 935 zrana na sali p. Vossa w Pucku.

Handlarzy drewna wyklucza się.

Płacić należy natychmiast podczas licytacji.

Ogłoszenie.

Mam zaszczyt zawiadomić Szan. Publiczność, że dla wygody tutejszych Obywateli Kaszubów otwieram w **Pucku** przy ulicy 10-go Lutego nr. 124

dnia 15-go marca 1925 r.

Biuro tłumaczeń i pisania na maszynie

pod nazwą

„Polskie Wybrzeże Bałtyku“
Biuro informacyjne na powiat pucki.

Biuro to **udziela** dla stron: wyjaśnień w sprawach urzędowych.

Sporządza: wszelkie pisma, prośby, podania i wnioski do władz i urzędów w zakresie skarbowości, podatków i inne sprawy.

Załatwia: prywatne umowy w interesach handlowych i t. d.

Uskutecznia: wszelkie ubezpieczenia na życie, od ognia i od kradzieży.

Polecając się łaskawym względom Szan. Publ. będę się starał pozyskać sobie Szan. Publiczność rzetelną i sumienną pracą.

Puck, w marcu 1925 r.

Z poważaniem

Józef Priebe i Spółka.